

Mk 1, 40-45: „K Ježíšovi přišel jeden malomocný a na kolenou ho prosil: »Chceš-li, můžeš mě očistit.« Ježíš měl s ním soucit. Vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl mu: »Chci, buď čistý!«. A hned od něho malomocenství odešlo a byl očištěn.

Ježíš ho hned poslal pryč a přísně mu nařídil: »Ne abys někomu o tom říkal! Ale jdi, ukaž se knězi a přines oběť za své očištění, jak nařídil Mojžíš - jim na svědectví.«

On odešel, ale začal to horlivě rozhlášovat a tu událost rozšiřovat, takže (Ježíš) už nemohl veřejně vejít do města, ale zůstával venku na opuštěných místech. Ale (přesto) k němu chodili (lidé) odevšad.“

Poté, co Ježíš své nové společníky pozval, oproti jejich představám, aby s ním konali Boží vůli a šli k lidem, chodili po celé Galileji a podobně jako v Kafarnau Ježíš všude „kázal v jejich synagogách a vyháněl zlé duchy.“ I když učedníci pořád ještě Ježíši nerozumí. Možná i my jsme zde, aniž ještě úplně rozumíme. Pojďme s nimi zase něco více pochopit:

Jsme s Ježíšem na cestě do nějakého dalšího městečka, kde bude opět kázat, z moci Boží uzdravovat a vyhánět zlé duchy židům, kteří žili obyčejným životem ve svých městečkách. Dnes si však všímáme něčeho nového: „jeden malomocný“ člověk, který se blíží. Musí vypadat hrozně. „Určitě ho Bůh potrestal za nějaký těžký hřích, je to mrtvý člověk“, myslí si asi učedníci, „a proto musí zůstat podle Zákona mimo společenství, aby lidi neznečistil a nenakazil“, jak jsme to slyšeli v prvním čtení. „Ale on se blíží k nám? Proč nevolá: „Nečistý, nečistý!‘? Vždyť nás znečistí, a my se budeme muset jít očistit, nebo nás nakazí! Nemáme ho vyhnat kameny?“, mohou přemýšlet. „Ale on jde k Ježíši. Co Ježíš udělá? Snad i jeho nechce uzdravit? Takového hříšníka už ani Bůh neuzdraví! To se ani v dějinách mockrát nestalo! Jen Boží prorok Elíša poslal pohana Námána sedmkrát se ponořit do Jordánu, a uzdravil se.“

Ale Ježíš ho nechává přijít až k sobě, kde před ním malomocný kleká a úpěnlivě prosí: „Chceš-li, můžeš mě očistit.“ Vypadá to, že o Ježíši již slyšel.

A Ježíš je velmi pohnutý: „Rozzlobí se na toho hříšníka, který je tak drzý? Nebo mu ho je líto?“ A Ježíš natahuje ruku. „Co dělá? On se ho snad chce dotknout! Vždyť se znečistí, nebo nakazí! Opravdu, Ježíš se ho dotýká! Znečistil se, vidí Ježíšovi společníci. A říká: „Chci, buď čistý!“ A co malomocný? Vy víte, co se s ním stalo: Ten člověk, se znetvořenou kůží, možná i tkáněmi, je najednou úplně čistý, obnovený! Zázrak! On je zdravý! „Co je tento Ježíš za člověka?“, musí znovu přemýšlet Šimon a druhové, „Je mocnější, než Elizeus! Jakým poutem je spojený s Bohem? On je skutečně tím ‚mocnějším‘, o kterém mluvil Jan Křtitel! Skutečně přichází Boží království!

Ale jak ho uzdravil? Dvěma slovy a dotykem... ne ponořením do Jordánu. Kam zmizela jeho nemoc? My, přátelé, se sv. Markem můžeme najít vysvětlení u proroka Izaiáše, který říká o Božím služebníkovi: „*naše nemoci... nesl, naše bolesti na sebe vzal.*“ A nebo si vzpomeňme na Ježíšův křest. On, čistý, vstupuje do Jordánu, kde si lidé umývali svoji nečistotu, hřích, aby je vynesl. „Ježíš se nad ním slitoval jako Bůh. Byl si Ježíš jistý, že má takovou moc jako Bůh? Vyprosil mu Boží odpuštění?“

„Ale nyní je Ježíš přísný. Proč mu zakazuje mluvit o tom lidem? On mu nezakazuje svědčit a radovat se, ale jasně mu ukazuje způsob, jak to má dělat, podle Zákona, „*jak to nařídil Mojžíš*“. Kdyby neposlechl Zákona, asi by se radoval jen ze svého fyzického uzdravení a návratu do společnosti, které způsobil Ježíš, ale zapomněl by na to nejdůležitější, proč Ježíš přišel. A na to Zákona pamatuje: nařizuje uzdravenému z malomocenství vykonat s knězem mnohé očišťovací rituály, přinést oběť za svůj hřích, který mu byl odpuštěn, a na poděkování a odevzdání se Bohu. Trvá to 8 dní a vidí to všichni lidé v jeho původní komunitě. To by si velmi dobře uvědomil, co mu Bůh skrze Ježíše prokázal!

Avšak dozvídáme se, že ten člověk Ježíše neposlechl, ale „*začal to horlivě rozhlášovat*“ tak, jak se mu zachtělo. Přidal se do zástupu těch, kteří Ježíše hledali, aby je uzdravil, ale jen velmi málo tušili, kým on doopravdy je a proč přišel. A tito všichni ho hledají a chtějí, aby za nimi přišel. Proto musí Ježíš zůstat na opuštěných místech. Zajímavé je, jak se proměnila jeho situace s malomocným. Malomocný, který byl na opuštěných místech, nyní přichází do středu pozornosti. Ježíš naopak na tato opuštěná místa odchází, jako kdyby se skutečně stal nečistým. Není to proto, že skutečně vzal na sebe důsledky jeho hříchu, včetně opuštěnosti? Není Ježíš obrazem toho, jak je Bůh od lidí ve skutečnosti opuštěný?

Kde jsme *my*? Jsme již zbaveni malomocenství a máme plnost života? A co nebo kdo je v centru naší pozornosti? Není to jen naše zdraví nebo jen lidské vztahy? Je to Bůh a to, co on dělá skrze Ježíše?

Za Ježíšem na ta opuštěná místa následně „*chodili lidé odevšad.*“ Těmi můžeme být i my. Jestli nejsme ještě uzdravení, poklekněme před Ježíšem jako ten malomocný, i když se nám zdá, že nemůže pomoci, protože on jistě může a „*chce*“ a dotkne se nás v eucharistii nebo v modlitbě a vezme na sebe náš hřích a jeho důsledky. A obraťme svou pozornost správným směrem. Pomůže nám k tomu možná oběť za hřích nebo oběť díků, kterou místo nás podává opět Ježíš.

Mk 1, 40-45: „K Ježíšovi přišel jeden malomocný a na kolenou ho prosil: »Chceš-li, můžeš mě očistit.« Ježíš měl s ním soucit. Vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl mu: »Chci, buď čistý!«. A hned od něho malomocenství odešlo a byl očištěn.

Ježíš ho hned poslal pryč a přísně mu nařídil: »Ne abys někomu o tom říkal! Ale jdi, ukaž se knězi a přines oběť za své očištění, jak nařídil Mojžíš - jim na svědectví.«

On odešel, ale začal to horlivě rozhlášovat a tu událost rozšiřovat, takže (Ježíš) už nemohl veřejně vejít do města, ale zůstával venku na opuštěných místech. Ale (přesto) k němu chodili (lidé) odevšad.“

Poté, co Ježíš své nové společníky pozval, oproti jejich představám, aby s ním konali Boží vůli a šli k lidem, chodili po celé Galileji a podobně jako v Kafarnau Ježíš všude „kázal v jejich synagogách a vyháněl zlé duchy.“ I když učedníci pořád ještě Ježíši nerozumí. Možná i my jsme zde, aniž ještě úplně rozumíme. Pojďme s nimi zase něco více pochopit:

Jsme s Ježíšem na cestě do nějakého dalšího městečka, kde bude opět kázat, z moci Boží uzdravovat a vyhánět zlé duchy židům, kteří žili obyčejným životem ve svých městečkách. Dnes si však všímáme něčeho nového: „jeden malomocný“ člověk, který se blíží. Musí vypadat hrozně. „Určitě ho Bůh potrestal za nějaký těžký hřích, je to mrtvý člověk“, myslí si asi učedníci, „a proto musí zůstat podle Zákona mimo společenství, aby lidi neznečistil a nenakazil“, jak jsme to slyšeli v prvním čtení. „Ale on se blíží k nám? Proč nevolá: „Nečistý, nečistý!‘? Vždyť nás znečistí, a my se budeme muset jít očistit, nebo nás nakazí! Nemáme ho vyhnat kameny?“, mohou přemýšlet. „Ale on jde k Ježíši. Co Ježíš udělá? Snad i jeho nechce uzdravit? Takového hříšníka už ani Bůh neuzdraví! To se ani v dějinách mockrát nestalo! Jen Boží prorok Elíša poslal pohana Námána sedmkrát se ponořit do Jordánu, a uzdravil se.“

Ale Ježíš ho nechává přijít až k sobě, kde před ním malomocný kleká a úpěnlivě prosí: „Chceš-li, můžeš mě očistit.“ Vypadá to, že o Ježíši již slyšel.

A Ježíš je velmi pohnutý: „Rozzlobí se na toho hříšníka, který je tak drzý? Nebo mu ho je líto?“ A Ježíš natahuje ruku. „Co dělá? On se ho snad chce dotknout! Vždyť se znečistí, nebo nakazí! Opravdu, Ježíš se ho dotýká! Znečistil se, vidí Ježíšovi společníci. A říká: „Chci, buď čistý!“ A co malomocný? Vy víte, co se s ním stalo: Ten člověk, se znetvořenou kůží, možná i tkáněmi, je najednou úplně čistý, obnovený! Zázrak! On je zdravý! „Co je tento Ježíš za člověka?“, musí znovu přemýšlet Šimon a druhové, „Je mocnější, než Elizeus! Jakým poutem je spojený s Bohem? On je skutečně tím ‚mocnějším‘, o kterém mluvil Jan Křtitel! Skutečně přichází Boží království!

Ale jak ho uzdravil? Dvěma slovy a dotykem... ne ponořením do Jordánu. Kam zmizela jeho nemoc? My, přátelé, se sv. Markem můžeme najít vysvětlení u proroka Izaiáše, který říká o Božím služebníkovi: „*naše nemoci... nesl, naše bolesti na sebe vzal.*“ A nebo si vzpomeňme na Ježíšův křest. On, čistý, vstupuje do Jordánu, kde si lidé umývali svoji nečistotu, hřích, aby je vynesl. „Ježíš se nad ním slitoval jako Bůh. Byl si Ježíš jistý, že má takovou moc jako Bůh? Vyprosil mu Boží odpuštění?“

„Ale nyní je Ježíš přísný. Proč mu zakazuje mluvit o tom lidem? On mu nezakazuje svědčit a radovat se, ale jasně mu ukazuje způsob, jak to má dělat, podle Zákona, „*jak to nařídil Mojžíš*“. Kdyby neposlechl Zákona, asi by se radoval jen ze svého fyzického uzdravení a návratu do společnosti, které způsobil Ježíš, ale zapomněl by na to nejdůležitější, proč Ježíš přišel. A na to Zákona pamatuje: nařizuje uzdravenému z malomocenství vykonat s knězem mnohé očišťovací rituály, přinést oběť za svůj hřích, který mu byl odpuštěn, a na poděkování a odevzdání se Bohu. Trvá to 8 dní a vidí to všichni lidé v jeho původní komunitě. To by si velmi dobře uvědomil, co mu Bůh skrze Ježíše prokázal!

Avšak dozvídáme se, že ten člověk Ježíše neposlechl, ale „*začal to horlivě rozhlášovat*“ tak, jak se mu zachtělo. Přidal se do zástupu těch, kteří Ježíše hledali, aby je uzdravil, ale jen velmi málo tušili, kým on doopravdy je a proč přišel. A tito všichni ho hledají a chtějí, aby za nimi přišel. Proto musí Ježíš zůstat na opuštěných místech. Zajímavé je, jak se proměnila jeho situace s malomocným. Malomocný, který byl na opuštěných místech, nyní přichází do středu pozornosti. Ježíš naopak na tato opuštěná místa odchází, jako kdyby se skutečně stal nečistým. Není to proto, že skutečně vzal na sebe důsledky jeho hříchu, včetně opuštěnosti? Není Ježíš obrazem toho, jak je Bůh od lidí ve skutečnosti opuštěný?

Kde jsme *my*? Jsme již zbaveni malomocenství a máme plnost života? A co nebo kdo je v centru naší pozornosti? Není to jen naše zdraví nebo jen lidské vztahy? Je to Bůh a to, co on dělá skrze Ježíše?

Za Ježíšem na ta opuštěná místa následně „*chodili lidé odevšad.*“ Těmi můžeme být i my. Jestli nejsme ještě uzdravení, poklekněme před Ježíšem jako ten malomocný, i když se nám zdá, že nemůže pomoci, protože on jistě může a „*chce*“ a dotkne se nás v eucharistii nebo v modlitbě a vezme na sebe náš hřích a jeho důsledky. A obraťme svou pozornost správným směrem. Pomůže nám k tomu možná oběť za hřích nebo oběť díků, kterou místo nás podává opět Ježíš.